
คำนำ

18 ปีแล้วขณะที่ผมกระเสือกกระสนดิ้นรนที่จะเป็นคนรวยให้ได้ หาก
ล้มเหลวแล้วย้อนเวลากลับไปในวันที่ตัวเองตัดสินใจลาออกจากการ
เป็นนายธนาคาร ในวันนั้นผมไม่อายุที่จะบอกกับท่านว่า แม้ผมจะจบ
ปริญญาโทมา แต่ความรู้และความเข้าใจต่อการบริหารจัดการบริษัท
ของผมเป็นศูนย์

วิชาในปริญญาโทหรือวิชาในหลักสูตร MBA ในวันนั้น หรือแม้กระทั่งใน
วันนี้ ทั้งๆ ที่เวลาผ่านมาแล้ว 18 ปี ไม่ได้สอนวิชาการบริหารจัดการ
บริษัทให้กับผมเลย ผมไม่รู้ว่าคุณร่างหลักสูตรไปมุดอยู่ในตำราแถบจังหวัด
ไหน ทำไมจึงไม่รู้เลยว่า คนที่จบปริญญาตรี ปริญญาโท บทเวลาที่พวก
เขาต้องออกไปประกอบอาชีพส่วนตัว พวกเขาจะเจออะไรบ้างที่เป็น
ปัญหา?

ปัญหาของพวกเขาที่มีต่อการบริหารจัดการ คือ การเสพติดต่อเทคนิค
วิธีการ เสพติดต่อทฤษฎี เสพติดต่อกลยุทธ์ นึกคิดตลอดเวลาว่า ตัว

เขาเป็นคนเก่งหลายหลาย (จะไม่ให้เก่งได้ยังไง ก็เขาเรียนจบได้ปริญญาโทมา) มีความคิดความอ่านที่ดูเป็นเหตุเป็นผล สามารถสื่อสารกับผู้คน ที่สะท้อนภาพลักษณ์ของการเป็นผู้มีภูมิปัญญา เป็นผู้ดี เป็นคนชนชั้น แต่น่าเสียดายที่พวกเขาล้มหน้าที่ที่ต้องมีต่อการบริหารธุรกิจ (บริษัท) ที่ถูกต้อง จะว่าพวกเขาไม่รู้ก็ได้ เพราะมหาวิทยาลัยไม่เคยบังคับให้ พวกเขาต้องเรียนกฎหมายว่าด้วยการบริหารบริษัท และเมื่อเรียน หนังสือไปมากมาย เข้า พวกเขาก็ลืมเรื่องคุณธรรมและความถูกต้องไปจนหมดสิ้น ทั้งหลายทั้งปวงที่ผมกล่าวมา พาให้พวกเขาเดินทางออกนอกวิธีการบริหารจัดการบริษัทที่ถูกต้อง

พวกเขาลืมไปว่า บริษัทเป็นเรื่องของคนส่วนรวมที่ลงขันกันเข้าถือหุ้น ซึ่งต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่กันทุกคน ไม่เกี่ยวกับว่าใครลงทุนมาก ใครลงทุนน้อย และการได้รับการดูแลเอาใจใส่ ก็คือการได้รับการปฏิบัติ จากกรรมการบริษัทอย่างถูกต้องตามกฎหมาย กติกา และวิธีการ ตามที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหุ้นส่วนบริษัทกำหนด เพราะเหตุว่ากรรมการบริษัท คือ ตัวแทนผู้ถือหุ้นนั่นเอง

นอกจากนี้ทุกคนที่เกี่ยวข้องกันในบริษัท ไม่ว่าจะเป็นกรรมการบริษัท กับกรรมการบริษัทท่านอื่น กรรมการบริษัทกับผู้ถือหุ้น กรรมการบริษัทกับบริษัท และผู้ถือหุ้นกับบริษัท ทุกคนและทุกความสัมพันธ์ล้วน

ต้องปฏิสัมพันธ์กันภายใต้สิทธิและหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดอย่าง
เคร่งครัด ผู้ใดละเมิดสิทธิและหน้าที่ของอีกฝ่าย ต้องได้รับการลงโทษ
ตามที่กฎหมายกำหนด

หากท่านสังเกตความในสองวรรคข้างต้นให้ดีๆ ซึ้งๆ ท่านจะร้องอ๋อขึ้น
มาดังๆ ว่า วิธีการบริหารจัดการบริษัทได้ถูกกำหนดกติกาการดำเนิน
การเอาไว้แล้วอย่างห้ามปฏิบัติเพี้ยนหรือฝ่าฝืนเป็นอันขาด มีความ
หมายว่า ใครก็ตามที่ประสงค์จะประกอบกิจการส่วนตัว ดำเนินการใน
รูปแบบของบริษัทจำกัด ต้องเล่นตามกฎกติกาและมรรยาทตามที่กฎ
หมายได้กำหนดเอาไว้

“เล่นการบริษัท” กับ “เล่นการเมือง” จึงมีความหมายไม่ต่างอะไรกัน
คือ เล่นตามกติกาที่กฎหมายกำหนดเอาไว้ เมื่อคนทำธุรกิจ (บริษัท)
ต้องเล่นตามกติกา ก็หมายความว่า วิธีการบริหารบริษัทต้องบริหาร
ตามกติกา ปัญหาของบริษัทต้องแก้ไขกันตามกติกา ปัญหาการทะเลาะ
เบาะแว้งของกรรมการบริษัทกับกรรมการบริษัทท่านอื่นต้องแก้ไขกัน
ตามกติกา ปัญหาการทะเลาะเบาะแว้งของกรรมการบริษัทกับผู้ถือหุ้น
ต้องแก้ไขกันตามกติกา ปัญหาหากจะมีการเอาเปรียบกันต้องเอาเปรียบ
กันตามกติกา ปัญหาหากจะเอาชนะกัน (ยึดอำนาจ) ต้องเล่นกันตาม
กติกา ปัญหาจะทวงความชอบธรรม หรือทวงเงินค่าหุ้นกลับคืน ต้อง

ทวงกันตามกติกา ฯลฯ

“เล่นการบริษัท” ตามกติกาจึงถือเป็นการวางรากฐานการบริหารจัดการธุรกิจ (บริษัท) ที่ไม่สร้างสถานการณ์ที่ยิ่งบริหารบริษัทไป ยิ่งเท่ากับเป็นการเผาเรือนบริษัทให้วอดวายย่อยยับไปกับมือ บริษัทจึงมีอายุยืน เพราะความยุติธรรม ความถูกต้องได้แผ่กระจาย ฝังลึกลงไปในจิตวิญญาณของผู้ที่เกี่ยวข้องกับบริษัททุกคน ไม่ต่างอะไรกับประเทศ (บริษัท) ที่มีผู้ปกครอง (กรรมการ) เป็นคนดี มีศีลธรรม ประเทศ (บริษัท) นั้นย่อมเจริญรุ่งเรืองไปนาน

หนังสือเล่มนี้ซื้อเก็บกอยู่แล้วว่าเป็นคู่มือวิธีบริหารบริษัท โดยส่วนตัวของผม ผมถือว่ามันเป็นหนังสือ ที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์จริงที่ผมต้องขวนขวายลองผิดลองถูกด้วยตนเอง กว่าที่จะเข้าใจว่าการบริหารธุรกิจ (บริษัท) จริงๆ แล้วมีกฎกติกาการบริหารกำหนดต่อการบริหารเรื่องทุกอย่างในบริษัทเอาไว้แล้ว ผมไม่มีความจำเป็นต้องไปบริหารอะไรเลย หากผมรู้เช่นนี้มาก่อน การบริหารบริษัทของผมจะไม่มีว้อย่างที่เคยเป็นมาแน่นอน

เมื่อมีกฎกำหนดวิธีการบริหารบริษัทเอาไว้แล้ว ผมก็ไม่ต้องเหนื่อยแต่ประการใด ผมมีหน้าที่ปล่อยให้ กฎบริหารจัดการแทนผมเท่านั้น โดยที่

ไม่ต้องมีตัวผมบริหาร

นี่แหละการบริหารที่ไม่ต้องบริหารอะไรเลย ปล่อยให้กฎตามที่กฎหมาย
กำหนดบริหารจัดการบริษัทแทน

นี่แหละการบริหารที่ให้ผลลัพธ์เป็นความถูกต้องเสมอ เพราะทั้งหมด
ของการบริหารเกิดขึ้น ดำเนินไป และปรากฏผลลัพธ์เป็นไปตามกติกาที่
ใครจะมาว่าว่าไม่ถูกต้องไม่ได้

นี่แหละการบริหารบริษัทที่เลิกใช้ความรู้สึกบริหารจัดการ คงเหลือแต่
เพียงความถูกต้องอย่างเดียวที่ใช้เพื่อการบริหาร ท่านในฐานะคน
บริหารจึงไม่เกิดอาการลังเลสงสัย ไม่เกิดอาการฟุ้งซ่านทางความคิด
ไม่เกิดอาการทุกข์ใจใดๆ

ตัดสินใจซื้อหนังสือเล่มนี้เถอะครับ

ชาย กิตติคุณากรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com